

DOLOMIETEN 1993

ZATERDAG 14 augustus

Het centrum van Bolzano om 3.20 uur. Gisterenmorgen om 9.10 ben ik in Amsterdam van het Amstelstation vertrokken en op dit zeer vroege uur in Bolzano gedropt. Hier bij het station moet ik in het donker eerst de lowrijders monteren, voor het eerst moest ik ze er in Amsterdam afhalen van de in mijn ogen lastige chauffeur, dit was mij nog nooit overkomen. Bij straatverlichting monteren van die dingen valt niet mee. Hierna begon een zoektocht naar een camping of slaappleaats. Na 20 minuten zoeken gaf ik dit op, nergens iets te vinden. Een park, een bank bracht uitkomst, slaapzak uitgerold en bovenop de slaapzak gaan slapen. Om half negen word ik wakker, achter de struiken wat wassen met water uit mijn bidon en bij daglicht de fiets nakijken en dan op weg. Het eerste doel is de Dolomieten-strasse, die begint bij Bolzano en eindigt in Cortina d'Ampezzo, lengte ongeveer 110 km. De weg gaat over drie passen, de Passo di Costalunga, 1750 meter, Passo Pordoi, 2240 meter, en de Falzarego pas, 2105 meter. Deze in 1909 voor het verkeer geopende weg is een van de mooiste in de Dolomieten wat natuur, afwisseling en indrukwekkende panorama's betreft. Na 15 km door het Val d'Ega, weg 241, heb ik al een klim van 15 % gehad en wordt de tijd om de eerste lires uit te geven. Ik stop voor koffie en het maken van wat foto's. De weg is goed, het uitzicht geweldig, veel groen en grote rots- massa's. Er is iets waar ik wel aan moet wennen, dat zijn de getallen waar je mee moet betalen, twee koffie en een gebakje, 7000 lire. Vanuit Bolzano ben ik bezig met de beklimming van de Passo di Costalunga met een lengte van 27 km. Gelukkig is dit niet een van de moeilijkste maar zo uit ons vlakke land en met 17 kilo bagage op de fiets is het wel even wennen. Na het passeren van Carezza al Lago, een meer op grote hoogte, weet ik dat de top snel in zicht zal zijn. Afdalingen zijn altijd adembenemend, ook deze. Snel was ik in Canazei waar ik op zoek ging naar een camping, alles vol, terug naar Campitello, waar ik net vandaan gekomen was. Als je dan moet klimmen wat je als een raket bent afgedaald valt dat wel erg tegen, de beloning is een camping met een warme douche. De natuur was vandaag overweldigend, allen het verkeer is heel erg druk. Auto's rijden de tassen zowat van de fiets, hard dat ze gaan. De uitlaatgassen met dat schakelen en optrekken in 'n klim met al die bochten is vreselijk. Het weer was goed, 25 graden, met een enkele donkere wolk en een paar druppels regen. Het is hier op de camping erg ongeregeld. De tenten staan als haringen in een ton zo dicht op elkaar. Daar tussen staan allemaal auto's, als een dergelijk auto weg wil, dat willen ze zowat allemaal want het is etenstijd, moet er tien mannen en vrouwen bijkomen om aanwijzingen te geven voor het keren en draaien om weg te komen.

ZONDAG 15 augustus

Na een goede nachtrust om kwart voor tien op de fiets. Meteen beginnen met de klim van de Passo Pordoi wat veel indruk op mij maakte. Deze pas van 2240 meter, waar ik een hoogte van 800 m moest overwinnen over 12 km, telt 27 haarspeldbochten, daar door zijn de uitzichten vaak duidelijk en mooi. Boven op de Pordoi wat gepraat met een Italiaan, die een foto van mij maakte voor het album en dagboek. Na een kleine rondwandeling aan de afdaling begonnen, die tot Arabba, 33 haarspeldbochten telt. Denk nu niet dat ik ze zelf tel, ze staan heel mooi genummerd. In Pieve rust ik wat, helaas is er geen zon, de kleren blijven dus aan. Hier begint ook de klim van de Falzarego, met stukken van 11 %. De afdaling is lang en recht, de snelheid loopt op tot 65 km. In Cortina, waar ik mij veel van had voor gesteld, ben ik maar een half uur geweest zo druk was het er. In Zuel een camping gevonden. Het weer was goed, voor de middag zon, later wisselend bewolkt.

MAANDAG 16 augustus

Van Zuel richting Cortina waar de drukte nog erger is dan gisteren. De auto's rijden bumper aan bumper, heel Italië is hier op vakantie, allemaal maffia uit het zuiden vertelde iemand mij gisterenavond. De volgende pas die ik over ga is de Tre Croci, 1809 meter, met regelmatig 11 a 12 % klimmen. Boven op de top staan drie kruisen ter nagedachtenis aan de moeder die daar met haar twee kinderen bevroren is. De afdaling gaat naar Lago di Misurina, een bijzonder mooi helder meer met rondom water toerisme en de oevers vol gebouwd met hotels. Waar ik langs fiets is het vol met kleine winkeltjes. Naar Dobbiaco is

DOLOMIETEN 1993

het een grote afdaling. Dit is heerlijk ontspannend, zodoende zie ik veel van de omgeving, weg 51. M'n route staat niet vast dus beslis ik onderweg waar ik naar toe ga. Verder via weg 49 naar Monguelfo, ook hier is de erg druk, heel Italië over een weg lijkt het. Via Brunico, S'Lorenzo ga ik naar Val Badia richting Corvara. Het is hier erg mooi maar ook zwaar en warm. Het is hier een heel smal dal met rechts van mij 'n rivier, de Cadera, met daar vlak achter een rots wand van wel 200 m hoog, links van de weg ook een rots wand van weet ik veel hoe hoog, hierdoor blijft de warmte tussen de rotsen hangen. De weg gaat hier afwisselend omhoog en omlaag maar voor m'n gevoel meer omhoog. Aangekomen in La Villa, links af, een korte hevige afdaling en dan klimmen richting de Passo di Valparolo voor een camping in Cassiano, 7 km klimmen na 110 km fietsen valt niet mee. De camping is een verhaal apart, wat een oplichters, een persoon, een tent, een fiets, een keer douchen, omgerekend in gulden 26, - Het is maar goed dat ik niet meer weet hoeveel lires het was, verschrikkelijk veel. Vandaag nog een grappig voorval, in de afdaling van de Tre Croci kom ik een paar stellen tegen in de klim, met bagage, waarvan de vrouwelijke helft, van het laatste stel, door een touw omhoog wordt getrokken, en dat op de fiets.

DINSDAG 17 augustus

Niet over de Valparola maar richting La Villa, Corvara en dan over de Passo di Gardena, weg 243, wat niet zo'n moeilijke klim is. De rotsmassa's zijn hier onuitsprekelijk mooi en groots. Dit moet je gezien hebben, dit is niet te beschrijven. In de afdaling rechtsaf, weg 242, naar de Passo di Sella. De afdaling naar Canazei is erg slecht waardoor ik de eerste pech kreeg, een gebroken spaak. Op een mooie maar drukke picknick plaats repareer ik en eet gelijk m'n middagmaal. Tot m'n grote ergernis gaat het nog regenen ook, gelukkig niet lang en hard maar wel een tegenvaller, ik zal vertellen waarom.

Elke middag zoek ik een mooie rustige ruime plaats om te eten en de tent te drogen, slaapzak te luchten en wat in de zon te liggen. De tent is vaak vochtig van de dauw en condens. Als het zonnig is blijf ik wat langer om wat kleur te krijgen. Deze keer is extra lang vanwege die regenbui. Via Canazei, waar ik zaterdag ook al was, ga ik via weg 641 naar de Passo di Fedaia met een helling van 15 % tussen km 10 en 11. De klim was niet zo prettig want het regende wel meer dan 'n half uur, wel wat schuilen en koffie drinken maar je fietst toch kilometers over nat wegdek waardoor schoenen en broek, ondanks spatborden, nat worden. Aangekomen bij Lago di Fedaia wat rond gereden en gelopen, foto's gemaakt en wat genieten van het uitzicht. In Ciapela een camping gevonden waar volgens de beheerder nog een plaats over is. Hier op de camping heb ik een prachtig uitzicht op de Marmolada groep, een rotsmassa van 3342 m hoog. Kennis gemaakt met een aardig Italiaans stel, veel gepraat met handen en voeten, onder het nuttigen van de nodige glaasjes brandy, over van Basten, Gullit en de wielrenners Argentin en Bugno.

WOENSDAG 18 augustus

De afgelopen nacht 'n hevig onweer met veel regen. Voor m'n fiets heb ik voor het eerst 'n fietshoes meegenomen, die trek ik over de fiets plus bagage, die ik er dus niet afhaal, heen waardoor alles goed droog blijft. Vandaag ga ik richting Alleghe, Cencenighe, Canale, Falcade, naar de Passo di Valles, 2033 meter. In de aanloop van de Valles volg ik eerst de klim naar de Pellegrino voor ik links af ga naar de Valles. Gelukkig heb ik geen last van die drankjes van gisterenavond, het was toch iets met 40 % alcohol en nu heb ik af en toe 12 a 13 %, geen alcohol maar klimmen, voor de wielen. Aangekomen in Cavalese gevraagd naar een camping, hiervoor moest ik door naar Carano, met als verrassing een stukje klimmen van 22 % over 300 meter. Mooie nieuwe camping, rondleiding gehad van de eigenaar, hij was heel erg beleefd en bleef buigen. Later toen ik de rekening kreeg begreep ik waarom, elke buiging kostte op zijn minst 100 lire. Na veel praten en kijken en vragen of het naar mijn zin was, kreeg ik eindelijk een plaats aangewezen naast een klein tentje. Natuurlijk Nederlanders, een echtpaar van mijn eigen leeftijd.

Gezellige avond gehad met die mensen. De fles jenever was meegekomen uit Nederland, Fam. de Vries uit de omgeving van Utrecht. Weer drank, dat gaat morgen nooit goed. Tegen half twaalf ging ik de slaapzak pas in. Vandaag bewolkt met af en toe zon en erg broeierig. Over de natuur kan ik elke dag wel drie vellen vol schrijven of tientallen foto's maken, het gevaar bestaat dan wel dat de foto's voor een ander allemaal het zelfde zijn, en, een foto geeft niet altijd weer wat het oog ziet.

DOLOMIETEN 1993

DONDERDAG 19 augustus

Deze morgen staat m'n ontbijt klaar als ik uit de tent kom. De gastvrouw van gisterenavond was zo vriendelijk om dat voor mij klaar te maken. Na handen drukken met de burens en de eigenaar van de camping kan ik eindelijk vertrekken, richting Passo di Lavaze. Nog even omkijken en wat zie ik, de eigenaar van de camping was met stoffer en blik zijn camping aan het aanvegen.

Het wegdek in deze klim bestaat voor een gedeelte uit straatstenen waardoor je zowat uitelkaar rammelt. Regelmatig heb ik stukken van 15 % met aan de rechter kant van de weg, ongeveer 'n halve meter van de weg, 'n loodrechte wand van 200 m naar beneden. Als je dan met een snelheid van 6 a 7 km naar boven gaat, op 'n fiets met bepakking, hoeft er maar weinig te gebeuren of je verliest het evenwicht of de macht over het stuur. Boven gekomen even omkijken naar een verkeersbord, waarschuwing afdaling 15 %, dat heb ik gehad was m'n gedachte. Op de top genoten van het prachtige meer en het moerasachtige gebied, en dat op 1800 m hoogte. In de afdaling even stilgestaan en rondgekeken bij een van de vele houtzagerijen die hier zijn. Nu ook weer een weg van de eerste dag, de weg naar Carezza en de Passo di Costaluga, vlak voor de top ga ik links naar de Passo di Nigra. Van deze kant stelt de Nigra niet zo veel voor, eigenlijk een soort verlengde van de Costalunga, de afdaling is levensgevaarlijk met bagage, met stukken van 22 % en dan is het zaak om niet zoveel snelheid te maken, de remmen blijven dan ook angstvallig aangeknepen. Via Tires richting Bolzano. Bij de rivier de Isarco aangekomen rechtsaf naar Fie a Sciliar, Costantino en Siusi, waar een camping is. Op deze camping moet ik naar het uiterste puntje, aangezien er geen meter vlak is kan je wel raden dat dit ook het diepste puntje is. Mijn eerste vraag, hoe kom ik morgen met fiets en bagage boven, het is hier, denk ik, 25 %. Mooi weer vandaag, s'morgens zonnig, de rest van de dag wisselend bewolkt en om vijf uur een buitje.

VRIJDAG 20 augustus

Op aanraden van de campingbaas ga ik niet terug naar Bolzano om daar weg 508 op te pakken. Die tunnels, iets ten noorden van Bolzano, zijn nogal gevaarlijk voor een fietser. Na die goede raad ga ik richting Castelrotto, Ponte Gardena waar ik de Isarco over ga. Aan de oever van de rivier, op een terras, koffie gedronken en wat fruit gegeten. Al kom ik hier geen aansprekende bergen tegen, toch zijn er altijd nog klimmen van ongeveer 10 a 15 % over een lengte van 3 tot 5 km. Bij aankomst in Collalbo zoek ik, als schaatsgek, nog even naar de locatie van de ijsbaan, waar elk jaar een 24 uren estafette wedstrijd is. Via Auna di Sopra en Vanga, weg 508, richting Passo di Pennes, 2215 meter, een klim van 14 km. In Vanga kom ik in een restaurant wat vol staat met houtsnijwerk wat door de eigenaar is gemaakt. Zo heeft hij ook het binnenwerk van zijn restaurant voorzien van prachtige werken van wel 2 tot 3 vierkante meter. De streek waar ik vandaag doorgetrokken ben is niet zo druk, weinig toeristen, heerlijk rustig met prachtige vergezichten op het dal van de Isarco en later op het Valle Sarentina. In Sarentina aangekomen was er geen camping, dus een kamer genomen. Het was warm en broeierig vandaag.

ZATERDAG 21 augustus

Vanuit Sarentina gaat het door een dal licht omhoog naar de Passo di Pennes. Verrassend is het dan als je op 1300 m hoogte, in de omgeving van Riobanco weer zo'n prachtig, waterrijk, moerasachtig, gebied tegen komt, met kleine meertjes en riviertjes en 'n schitterende vegetatie. De klim is in het begin vrij makkelijk maar de laatste zes km zijn weer tussen de 7 en 9 %. Voor ik in Vipiteno ben sla ik af naar de Passo di Monte Giovo. In deze klim zie ik voor het eerst eeuwige sneeuw. De laatste kilometers zijn erg zwaar door de steeds krachtiger wordende wind en de kou die dat met zich mee brengt. In het begin van de afdaling, ga ik door de snelheid en de wind, zowat elke bocht uit, waar nog bijkomt dat het wegdek erg slecht is. In S'Leonardo vraag ik in een fruitstalletje naar een camping, dat is pas over 30 km, wel een tegenvaller na 90 km en twee zware passen. Van het meisje, in dat stalletje, krijg ik wel een briefje mee met een adres waar ik m'n tent wel neer zou mogen zetten, na vragen bij de eigenaar. Alles klopt zoals mij is verteld, ik sta heerlijk aan de oever van de rivier de Passer. Geen douche vanavond maar een bad in de rivier, vreemd, koud maar wel erg lekker. Prachtig weer, gelukkig de Giovo aan de noord kant beklommen, de zon scheen onbarmhartig. Voor m'n tent geniet ik van de zon, die hier niet meer is maar

DOLOMIETEN 1993

een paar bergtoppen in een prachtig licht zet. Langzaam wordt het donker en zie ik tot m'n verbazing de vleermuizen door de lucht vliegen. Als kleine jongens haalde we ze uit de lucht door een truc, 'n steen in je zakdoek, het geheel omhoog gooien, de vleermuis duikt, grijpt zich in de zakdoek vast en komt op de grond terecht, dit lukte nu ook weer.

ZONDAG 22 augustus

Weer een heerlijk bad genomen in de rivier, koud zo vroeg. Door een streek met veel fruitteelt ga ik naar Merano. Hier is het weer ouderwets file rijden voor auto's waardoor je, door het stille weer, haast stikt van de uitlaatgassen. Snel naar Silandro, weg 38. De eerste kilometers gaan aardig omhoog op een erg drukke weg met daarnaast veel sproei installaties, om het fruit nat te houden, en elke keer wil ik die sproeiers ontwijken, het water is zo koud, maar dit lukt helaas niet altijd.

De weg blijft aardig vlak dus ga ik als een speer naar Castelbello, dit komt ook omdat de wind steeds meer toeneemt tot wel windkracht 5, maar ik heb voor de wind. Geen bergtop gezien wat een hoog km gemiddelde geeft, dus besluit ik een halve dag in de zon te gaan liggen, of is het wat rusten voor de grote uitdaging van morgen, de Stelvio, de hoogste pas van de Dolomieten. In Prato, op de camping, moet ik in de loop van de middag alles goed vast zetten want het gaat steeds harder waaien. Door wind en zon word ik nog aardig bruin ook. Prachtig is hier de ingang naar Prato en de Stelvio, aan elke kant van de weg een enkele meters hoge populier, waardoor op dit kleine stukje eenrichting verkeer is.

MAANDAG 23 augustus

Een van de hoogste bergpassen van Europa, de Selvio, is vandaag de uitdaging. Over een afstand van 25 km moet ik een hoogte verschil van 1850 meter overbruggen. Een van de meest tot de verbeelding sprekende gegevens is dat ik in de klim door 48 genummerde haarspeldbochten ga. Hier aan de voet van de berg is het een donderend lawaai van 'n rivier en talloze watervalletjes. In de klim, even voor Trafoi haal ik een meisje in, lopend naast haar fiets, met bepakking. Na enige bemoedigende woorden voor haar, ga ik verder. Als ik even later op een terras koffie drink, zie ik haar voorbij lopen en even verderop mismoedig omkijken, omdraaien en naar beneden fietsen. Deze berg is voor haar te zwaar. Hier in Trafoi begin ik al met kleren extra aan te doen. Nu de bossen achter mij liggen heb ik een pracht uitzicht over de eeuwige sneeuw en gletsjers. De haarspeldbochten volgen snel op elkaar, soms vier of vijf op een km. Een schitterend gezicht is het als je vooruit kijkt en die kronkelende weg voor je ziet die nog te gaan is. Met nog 22 bochten te gaan kan ik het niet nalaten om een foto te maken van dat keurige lint wat zich voor mij uitstrekt. Nog 20 bochten en 5,5 km waarvan de laatste 4 km 11 a 12 % omhoog en het gaat regenen. Schuilen kan hier nergens, de wind is koud, de weg is nat en alle kleren uit de tas heb ik aan. Gelukkig is het na een kwartier weer droog. Het is bitter koud en verschrikkelijk steil, ik ga als een slak. Als ik boven ben is de fietstijd over deze 25 km, drie uur. Warme koffie daar heb ik trek in maar tot m'n schrik staat daar een rij van 20 wachtende voor mij. Ongeduldig als ik ben besluit ik om snel een souvenir te kopen en zonder warme drank aan de afdaling te beginnen. Nu sterf ik het helemaal af van de kou, alle beschikbare kleding heb ik al aan. De wind blaast hier schrikbarend, ik denk windkracht 5 a 6 waardoor de afdaling geen pretje is. Elke bocht wordt ik zowat de weg afgeblazen en daarbij is het wegdek heel erg slecht. Een van de tunnels waar ik door moet is zo donker dat ik alle gevoel voor richting kwijt raak, er zit dus niets anders op dan lopen en hopen dat de auto's de reflectiestroken op m'n tassen zien. Ze gaan wel rakelings langs me heen. Nog geen 50 meter heb ik gelopen als er een auto stopt, ik begrijp de persoon achter het stuur meteen, lekker hard fiets ik voor de auto uit tot het einde van de tunnel. Met een zwaai van mij en een toeter van de ander gaat ieder zijn eigen weg. Bormio, 1200 meter, waar ik in de buitenwijk even gekeken heb naar de warmwater bronnen en baden, waar volgens mij weinig gebruik van wordt gemaakt. Van daar is het weer klimmen naar S'Caterina, 1780 meter. Hier ben ik op geen van de twee campings die er zijn welkom, alleen voor leden en voor een nacht wil ik geen lid worden. Kamer gezocht en gevonden en nog wel met bad, dat is lekker na zoveel kou en soms wat regen. Morgen de volgende uitdaging, de Passo di Gavia.

DOLOMIETEN 1993

DINSDAG 24 augustus

Weer regen en onweer in de nacht, ik ben er zelfs wakker van geworden. Na het ontbijt de sombere buitenlucht in, je kunt het water van de lucht pakken. Bij het klimmen van de Gavia is het weer koud maar gelukkig droog. Op 500 m van de top een helder meer, je kunt zowat tot op de bodem kijken. Boven wat foto's gemaakt, de nodige kleren aangetrokken en verder. Het zou een zware klus worden. Het erg slechte asfalt gaat na 1,5 km over in grint en dat zou een km of 12 zo blijven. Er zijn stukken bij van 14 a 15 % en dan de haarspeldbochten in de afdaling nog. De snelheid is vaak niet hoger dan 6 a 7 km en dan wordt er nog veel gevraagd van m'n stuurmanskunst. Die smalle bandjes van m'n fiets zijn hier helemaal niet geschikt voor. Op 'n recht stuk komt een jongen me met een snelheid van wel 40 km voorbij, ik schrik me rot, gelukkig voor hem komt er geen haarspeldbocht meer, de weg gaat over in een gloednieuw stuk asfalt van ongeveer 1,5 km lang. Hier ben ik weer in mijn element, met 20 kg bagage zak ik als een baksteen en spoedig haal ik drie jongens op MTB's in en ga op kop rijden. Inmiddels is het asfalt slechter geworden, laverend tussen de kuilen door rij ik twee van die jonge binken los, de derde is, vertelde hij, een prof MTBer, die niet begrijpt dat ik met zoveel bagage zo makkelijk daal en stuur op zo'n slechte weg. Na enige informatie over mijn sportieve loopbaan was er van enig onbegrip geen sprake meer. Bij Ponte verlaat ik hem en ga naar de Passo di Tonale, 1683 meter, weg 42. Het weer laat me weer eens in de steek, af en toe regen. Rond het middaguur ga ik schuilen, dit zou 1,5 uur duren. Half twee, het lijkt op te klaren dus ga ik weer op pad, tien minuten later valt het water met bakken uit de lucht. Het geluk is met mij, een camping, in de omgeving van Dimaro. Spoedig, ondanks de regen, staat de tent en kan ik droge kleren aantrekken. Het blijft regenen tot negen uur s'avonds. Die natte troep krijg ik vandaag niet meer droog. Volgens de berichten morgen beter weer.

WOENSDAG 25 augustus

De dag begint bewolkt maar wel droog, hoewel het wegdek in de klim, zo tussen de bossen wel erg nat is. In Dimaro een paar heerlijke broodjes gekocht. Elke streek heeft ander brood en daarom maak ik er een soort sport van om in elk dorp van betekenis bij de bakker een paar heerlijke broodjes te kopen. Het is een stevige klim naar Carlo Magno, 1681 meter, en koud wat komt door het donkere weer, natte wegdek en de bossen aan weerskanten van de weg. Boven een heerlijke warme bak. Kennis gemaakt met een stel uit Zevenaar. Na het uitwisselen van gegevens, zij gaan daar heen waar ik vandaan gekomen ben, gaan we verder. Gelukkig laat de zon zich nu zien, door dat stilzitten, op een terras, en dat praten, heb ik het steenkoud gekregen. Het is een klein stukje afdalen naar Madonna di Campilio. Erg druk is het hier, ik zoek dus niet naar ijsbaan maar bekijk de plaats 'n half uur lang, allemaal toeristen en winkels. In de afdaling een leuke picknick plaats aan een rivier gevonden, voor het middagmaal, het is een uur, en het drogen van m'n spullen na die regen van gisteren. Het water gaat hier met een donderend lawaai naar beneden. Vreemd is het dat je zo aan dat lawaai went, het lawaai van een vliegtuig went nooit. De weg is aardig druk dus ga ik binnendoor bij Spiazzo, via Fisto, Binio en Larzana. Dit is iets wat me bij zal blijven, het is hier super smal en 15 % komt hier regelmatig voor, met mooie vergezichten en natuur. De afdaling naar Preore is heel kort maar hevig. Via Ragoli, Coltura, hier kijk ik op mooie mosgroene eilandjes in de rivier, ongeveer 300 m onder mij. Naar Stenico ga ik over een weg met een loodrechte rotsmuur, van ongeveer 300 m hoogte, aan m'n linkerhand, rechts een smalle roestige vangrail en daar achter een peilloze diepte. 'n Verrassing is de kleine waterval langs de kant van de weg wat onnoemelijk veel geluid maakt. In S'Lorenzo was ik voor m'n gevoel ver genoeg en informeerde naar een camping, hiervoor moet ik door naar Molveno, nog 13 km. Het weer was vandaag redelijk, vooral na drie uur bleef de zon hoog aan de hemel. Molveno is een plaats aan een stuwmeer zodoende zijn de laatste kilometers vlak, maar in Molveno gaat het weer loodrecht omhoog.

DONDERDAG 26 augustus

Omstreeks half tien verlaat ik de camping voor, niet m'n bedoeling, de laatste fietsdag. Het begin is aardig omhoog, richting Andalo, waar de afdaling begint. Hier kijk ik naar beneden over 'n heel breed dal. Het weer is goed, de lucht helder, zo kijk ik over wel vier of vijf dorpen heen in een oogopslag. De dorpen hebben van die prachtige namen. Zo fiets ik door Rocchetta, Denno en Tuenno. In Tuenno drink ik koffie op

DOLOMIETEN 1993

een terras, heerlijk in de zon. Begin ik daar in een krant plaatjes te kijken, lezen kan ik het niet want m'n Italiaans is heel slecht, kom ik het weerbericht tegen en zie ik alleen maar regen wolken. Tot mijn grote schrik is dat het weerbericht voor morgen, de hele dag regen. Het besluit om de route die ik voor twee dagen in gedachten heb in een dag te doen is dan snel genomen. De betekenis van dit besluit drong pas later tot mij door. Van hier naar Bolzano is niet zo ver maar ik wil met alle geweld over de Passo di Palade. Waarom begrijp ik nu nog niet, zo geweldig imposant is deze klim niet, een hoogte verschil van 900 m over 29 km. Zonder stoppen ga ik omhoog, wel met een zekere druk, ik wil vandaag ruim 130 km fietsen. Boven gekomen ga ik richting Cant, Tesimo en Nalles, prachtige dorpen met erg smalle straatjes, veel fruitstalletjes, waar ik dankbaar gebruik van maak, en veel fruitteelt. De weg is erg wisselend, dan omhoog en weer omlaag, en zwaar. Dat laatste komt ook door het hoge tempo wat ik fiets. Links kijk ik in een dal dus aan vergezichten geen gebrek. Cles, Andriano, en verder. Gelukkig is het aardig vlak in de omgeving van Andriano en op de weg naar Bolzano. Aardig uitgewoond kom ik in Bolzano aan en vraag naar een camping, ben ik er voor bij gereden, zo heb ik afgezien, dus moet ik 5 km terug. Kom ik op de camping op een veldje te staan met verschillende alleen reizende mensen. De keus voor een plaats is niet zo groot, dus zet ik m'n tentje maar ergens neer, tussen een stel Duitsers met heel grote motoren. Een pracht plek zou later blijken. Het weer wordt al minder, ik verwacht regen en onweer. Veel wind is er al. Om 20 uur komt er nog een bus vol met Spaanse jongeren en die moeten hun tenten nog opzetten als de eerste regen valt. De tenten staan nog maar net of het begint zo hard te regenen, of het nooit meer droog wordt, uren lang. Vandaag goed weer, s'middags zelfs warm

VRIJDAG 27 augustus

Als het droog blijft ga ik naar Bolzano om de stad te bekijken. Als het tien uur is zit ik op de fiets, het is nog steeds droog al kan je het water van de lucht pakken. Als ik een half uur in het centrum van Bolzano ben begint het te regenen, het water valt gelijk met bakken uit de lucht. Het is geen weer om over straat te lopen, iets bekijken is er dus helemaal niet bij. Van het ene overdekte terras sprint ik naar het andere, natte voeten heb ik al gauw, gelukkig is het niet zo koud.

Op het ene terras gebruik ik koffie en op het andere ijs en zo kom ik de dag door want van beide zijn hier genoeg smaken of soorten. Tussen de terrassen door heb ik nog even een paraplu gekocht en met de winkelier 'n half uur over m'n vakantie gepraat, tijd zat, hij verkocht alleen maar plu's. Het was een verhaal van twee fiets fanaten. Toch wil ik wel naar de camping, zelfs ijs en koffie ben je op een gegeven moment zat. Vier uur, het lijkt wel droog, gauw op de fiets naar m'n tent.

Wat denk je, na 5 minuten valt het water weer met bakken uit de lucht. Drijfnat kom ik op de camping. Daar heeft inmiddels een ware volksverhuizing plaats gevonden, wat bleek, de tenten van m'n burens stonden onder water en op hun oude plaatsen staan plassen van wel tien centimeter diep. De schrik slaat me om het hart, niets aan de hand, mijn tent staat gewoon op de hoogste plaats van het veld, dus droog. Het water loopt uit m'n schoenen, al m'n kleren drijfnat, hoe krijg ik die troep weer droog. Vandaag de camping niet meer af en morgen zien we wel weer. De hele avond blijft het regenen en van ellende val ik in slaap, word ik om tien uur wakker, is het droog en een sterrenhemel. Als afsluiting een heerlijke avondwandeling.

ZATERDAG 28 augustus

Vandaag wat rondkijken in Bolzano en vannacht om drie uur met de fietsbus naar huis. De hele dag door de stad zwerven zonder dat je weet waar je met je fiets heen moet valt niet mee, zelfs op het station kan ik m'n spullen niet kwijt. Gelukkig was ik hier pas om twee uur maar dan duurt het nog eeuwig voor de bus komt. Toch vermaak ik mij wel, meer dan een uur gepraat met een Duitser, vier dochters heeft die man, van de zelfde leeftijd als die drie van mij, dus dat klikte aardig. Als het donker is ga ik de kroeg in, daar maak ik kennis met 'n paar, dat met de zelfde bus meegaat. Veel bier, te veel bier gedronken. In de stationshal nog wat zitten duffe en bakken vertellen aan een stel zwervers. Elk half uur politie in de hal, die zwervers moesten er onmiddellijk uit toen onze bus er was. Zelfde moeilijke chauffeur als in Amsterdam, de lowrijders moesten weer van de fiets en dat met zo'n duffe kop. Veel geslapen in de bus,

DOLOMIETEN 1993

dus denk ik dat de reis voorspoedig geweest is, ik kwam heel in Amsterdam aan om 23 uur zondag 29 augustus. De Dolomieten is een gebied met veel natuurschoon wat het bekijken meer dan waard is, prachtige rotsmassa's, heel hoge bergen met onnavolgbare vergezichten, machtige klimmen en afdalingen met vele haarspeldbochten, kortom een gebied wat een bezoek meer dan waard is. Niet alleen op de fiets maar ook een vaste plaats, voor een vakantie, op een camping.

KLAAS GROOT

Vond u dit verhaal de moeite waard en heeft u het met plezier gelezen maak dan € 5,- over naar een goed doel van eigen keuze.